

Vogel van papier

Driemaandelijks tijdschrift
Jaargang 12, Nummer 4
Oktober-november-december 2006
Afgiftekantoor: 8560 Wevelgem 1

België-Belgique
P.B.
8560 Wevelgem 1
3/5721

Aan:

V.u.: E. Debrouwere
Olmenlaan 30
8560 Moorsele

IN DIT NUMMER:

Brief Van Inge: Dag Allemaal	2
Uit De Brieven van Inge—Wel en Wee	4
Het is goed in Tapani; de jeugd aan het woord	8
Afsluiten met een mooi verslag	11
Opstarten van een kinderdagverblijf	13
Praktische informatie	14

Dag Allemaal

Dag allemaal,

Er lag nog iets op mijn hart en 't moest eraf. Volgend verhaal gebeurde echt, eind vorig jaar, ... Eerst kwamen allerlei gedachten in me op: ik zou een openbare aanklacht indienen, de pers erbij halen, een gesprek met de directeur van het ziekenhuis vragen, de dokter gaan uitschelden. Niets leek echter een goede strategie te zijn en alles bleef stil. Maar nu en dan keerde die gebeurtenis in mijn gedachten terug.

Vorige maand kreeg ik ongeveer tezelfdertijd twee vragen:

- Of ik voor Tapori een tekstje kon schrijven om voor te lezen in de scholen van Pomasqui en omstreken op 17 oktober, de internationale dag van het verzet tegen armoede
- En of ik een casus kon uitwerken over "ethische principes binnen de volksgezondheid" voor de nieuwe studenten 'Maestria' binnen het Instituut voor Volksgezondheid op de universiteit, en dat zijn er 18 waaronder enkele hooggeplaatste mensen van het Ministerie van Volksgezondheid, ...

Ik wist meteen waarover geschreven en zo is alles dan toch misschien niet voor niets geweest...

Gustavo was 18 jaar toen hij stierf. Hij leed aan hersenverlamming. Hij kreeg bij zijn geboorte niet de nodige aandacht. Oorspronkelijk zocht zijn moeder hulp in het ziekenhuis, bij dokters, bij therapeuten, bij psychologen, bij verpleegkundigen... maar ze hield daarmee op om verscheidene redenen:

- meerdere personen behandelden haar te paternalistisch. Ze kreeg de kans niet om vragen te stellen en nog minder om een eigen beslissing te nemen;
- ze moest vroeg opstaan telkens ze een raadpleging wou. Wanneer ze om het resultaat van een vorige consultatie vroeg, kreeg ze te horen dat iedereen op dezelfde manier behandeld werd;
- ze woonde heel veraf, had geen vervoer en kreeg op het werk geen vrijaf.

Daarom hield ze Gustavo thuis, in erbarmelijke omstandigheden. Ze moest gaan werken om haar gezin te onderhouden. Soms viel Gustavo omdat hij stuiptrekkingen had en daarvoor niet de nodige geneesmiddelen kreeg. Hij bleef steeds langer in bed en kon uiteindelijk niet meer lopen. Toen begonnen ook de doorligwonden. De vliegen tierden welig op zijn etterende wonden. Hij had hoge koorts en veel pijn. Toen hij het uiteindelijk niet meer uithield van de pijn, trok zijn moeder naar het Medisch Centrum en vroeg aan de dokter om langs te komen. Het antwoord was dat ze haar zoon moest brengen, zelfs al was dat in een rolstoel. Thuis was de stank door de etterende wonden, de urine en de uitwerpselen ondertussen niet meer te harden. Daarom kreeg Gustavo een nieuw onderkomen... in een hutje een stal waar dig.

Dag Allemaal (2)

Een jaar geleden vernam zijn moeder dat er in het naburige dorp een gezondheidsdienst was die even doeltreffend werkte als een private instelling, maar die met overheidsgeld gefinancierd werd. Die gezondheidsdienst bleek niet enkel aandacht te schenken aan preventie en genezing, maar ook aan revalidatie. 70% van het budget ervan gaat naar de verzorging van kinderen en jongeren met een handicap. Sommigen gingen niet akkoord met de verdeling van de financiële middelen. Ze vonden dat "het veel geld was voor weinig mensen en er prioriteiten moesten gesteld worden". Zijn moeder nam contact op met deze dienst, maar voor Gustavo kwam die kans te laat. Het enige wat nog kon gedaan worden, was de wonden genezen en de moeder ervan overtuigen dat haar levenskwaliteit en die van haar hele gezin kon verbeterd worden.

Binnen een week ging alles echter van kwaad naar erger voor Gustavo en op

een nacht begon hij te ijlen. Hij werd bijna bewusteloos naar het ziekenhuis gebracht. De verpleegster en de dokters waren verbolgen over het 'kader' waarin ze de jongen hadden aangetroffen. Twee uren gingen voorbij vóór de hoofdarts van de spoedgevallenafdeling bij de moeder kwam en haar zei: "Mevrouw, we zouden u moeten aanklagen. U verdient het niet om "mama" genoemd te worden. We kunnen niets doen. Uw zoon kan hier niet opgenomen worden omdat er hier ook aids-slachtoffers liggen. Zij mogen niet bij iemand liggen die een dergelijk veralgemeende infectie heeft als uw zoon". Iemand vroeg toen aan de dokter: "Dokter, is het zo dat een dergelijk leven voor u en vele anderen geen waarde heeft?"

Gustavo stierf de volgende dag, alleen in een totaal verlaten kamer.

(Waar gebeurd, Quito, november 2005)

Ik leg nu aan mijn studenten bij het vak 'ethiek' binnen de gezondheidszorg' volgende beweringen ter discussie voor:

- *"We moeten ijveren voor rechtvaardigere samenlevingen"*
- *"We moeten ijveren voor vrijere samenlevingen"*
- *"Op gezondheid staat geen prijs"*
- *"Het leven is heilig"*
- *"In een wereld die zo verscheiden is, is de gelijkheid het belangrijkste"*
- *"De financiële middelen voor gezondheid zijn en zullen altijd schaars zijn"*

Het zijn beweringen en vragen die we allen ooit wel eens gehoord, gelezen of uitgesproken hebben. Toch zijn we ons ervan bewust dat de implicaties ervan in de werkelijkheid veel diepgaander zijn dan de bewering zelf, waarover niet altijd echt nagedacht wordt.

En bij het verhaal rond Gustavo stel ik de volgende fundamentele vraag: 'Wat is juist en waar begint het onaanvaardbare?'

Inge.

(eind november 2006)

Uit De Brieven Van Inge—wel en wee (I)

Woensdag 27 september 2006

Veerle nam foto's, vooral van Taponi, en die zijn mijn inziens heel mooi en goed. Er zijn er heel mooie bij van het pas geopende kinderdagverblijf en van de vakantie cursus die Aagje en Sofie organiseerden.

Toen ik alle foto's zag ging er zo'n warm gevoel door me heen. Al voel ik zelf dat ik nog zoveel meer zou willen doen: we hebben toch al veel gedaan voor veel mensen. En soms, door het vele werk, zie ik dat niet.

Dankjewel allemaal om hiervan deel te zijn: 'k wilde het toch nog ne keer zeggen.

Maandag 9 oktober

We doen ons best... De systematisatie voor het instituut is bijna klaar en 'k heb weeral wat werk bijgekregen voor de nieuwe maestria die eind oktober van start gaat: ze vragen of ik de casus over de ethische principes die binnen de volksgezondheid gehandhaafd (zouden moeten) worden wil herwerken... De reden voor die vraag is duidelijk: ik heb over één van die principes, nl. "gelijkheid", hard doorgevoerd in mijn thesis. Ik zou dat stuk nog graag eens herwerken tot een artikel... maar tijd, tijd, tijd... dat is er altijd maar tekort.

Ik ga milkshake maken. De gastjes komen juist thuis en we kochten deze morgen twee kilo grote sappige verse frambozen voor... 80 frank..., of moet ik zeggen voor 1,75 euro... We zullen er eentje drinken op jullie gezondheid, want vitamine C zal er zeker wel genoeg in zitten. Elisa zal er zeker deugd van hebben want ze is nog altijd niet helemaal genezen van hare griep.

Maandag 16 oktober

Hier begint de verkiezingsuitslag door te komen, met toch weer heel wat verrassingen. Diegene over wie De Morgen overdreven schrijft dat hij extreem links is, Correa nl., is als eerste uit de bus gekomen: goede zaak - hij studeerde in België en is gehuwd met een Waalse vrouw - maar hij heeft niet genoeg stemmen om er bij de eerste ronde verkozen te zijn en dat geen goede zaak is. De tweede is een paarse neoliberal - erger kan niet! - : één van de rijkste mensen van Latijns-Amerika, o.a. eigenaar van de Bonitabananen. Hij gaf "uit eigen zak" zomaar 7 miljoen dollar uit tijdens zijn campagne... vooral om t-shirts uit te delen en mensen letterlijk te deponeren in onaangepaste rolstoelen om dan op alle tv-zenders te komen. Het zal dus een harde tweede ronde worden, en ik hoop vurig dat Correa wint, want anders is het weinige dat nog overschiet van publieke diensten echt helemaal eraan... en wordt de ongelijkheid tussen "rijken" en "armen" nog maar groter...

Ik sta telkens na verkiezingen versteld hoe de mensen hier hun eigen lot blijven tekenen. Vooral het gebrek aan analytisch en kritisch vermogen is echt heel groot. En dan is het niet moeilijk om met een t-shirt en zelfs baar geld -dat deelde die Noboa uit op zijn laatste campagne-stunts- en met de ogen toe op zijn knieën een onzeverder te lezen, grote mensenmassa's voor zich te winnen... Echt jammer, echt jammer...

Voor mij keert echte rust niet terug: Programma deze week bijvoorbeeld?

§ Maandagvoormiddag: vertalen van hoofdstuk 2 geneesmiddelencompendium (van 8.00 tot 13.00)

§ Maandagnamiddag: vergadering om 14.00 uur over een uitgebreid onder-

Uit De Brieven Van Inge—wel en wee (2)

zoeksproject van het instituut ivm de gevolgen van de (neoliberale) staatshervorming in de gezondheidssector (in samenwerking met verscheidene andere landen van Latijns-Amerika). Ik zou lid worden van dat onderzoeksteam en in november start daarover een inleidend atelier. Het toffe is dat het een interdisciplinair onderzoek wordt, met politicologen, sociologen, volksgezondheidsdeskundigen, statistici, ... Een nieuwe grote uitdaging. Daarna nog enkele praktische zaken op de unief: werken verbeteren, mails beantwoorden, les voorbereiden, en nog wat inkopen ter voorbereiding van dinsdagnamiddag.

§ Dinsdagvoormiddag (7.30 tot 14.00 uur): consultatie in Taporí

§ Dinsdagnamiddag (14.00 tot ???): speciaal programma in Taporí ter gelegenheid van 17 oktober (internationale dag van het verzet tegen de extreme armoede). We maken er iets positiefs van, zeker nu met die verkiezingsuitslag. Samen met zoveel mogelijk families, denken we na over de eigen situatie, wat we zelf kunnen doen, hoe we zelf kunnen bijdragen aan een iets betere wereld... en niet alleen maar afwachten tot de anderen ons iets geven (zoals de ingesteldheid van zoveel mensen is hier). Ik heb het programma helpen organiseren en zal het dus ook helpen uitvoeren.

§ Woensdagvoormiddag en namiddag (7.30 tot 17.30 uur doorlopend): consultatie in Taporí

§ Donderdagvoormiddag: om 9.00 uur vergadering in Ibarra, om verder te werken aan het uitbouwen van een referentiesysteem tussen de eerstelijnsgezondheidszorg, de hospitalen en de gespecialiseerde diensten (dat is op 3 uur rijden van hier: dus we vertrekken om 5.45 uur)

§ We zullen terugzijn in de loop van de namiddag waarna ik normaalgezien "taxi" speel voor de gastjes: Nederlandse school en muziekschool

§ Donderdagavond: om 19.30 uur : maandelijkse teamvergadering van de dokters van Taporí

§ Vrijdag: Instituut: twee uur les

geven, lesvoorbereidingen maken, casus voorbereiden (ik bereidde trouwens een goede casus voor om te discussieren over de ethische principes binnen de gezondheidszorg. Ik steek die hier gewoon eens bij, dan ziet ge waar ik mee bezig ben. De casus is uitgeschreven op basis van een echt gebeurd verhaal in Taporí, misschien wel de moeite om te laten vertalen, en kan eventueel als "kerstboodschap" gebruikt worden voor de volgende Vogel van Papier. Ik bereidde de casus gisterennamiddag en avond voor: we beginnen altijd vanuit een heel reele situatie, zoals hier beschreven, om zo te komen tot meer theorie. Heel interessant, moeilijk en delicaat, maar uiterst belangrijk en echt basis). Vrijdag begint een nieuwe promotie van de maestria, met ongeveer 16 aspiranten. Goed hé.

§ En dan is er nog elke avond het gewone scenario: telefoons en post en mails en papierwerk voor Taporí...

Gelukkig heb ik al geleerd van op al die verschillende sporen tegelijkertijd te kunnen werken. In het begin ging dat echt niet goed. Ik kan nu wel beter werk van thuis scheiden, althans als de gastjes thuis zijn tijdens de week.

Kortom, het lukt wel... maar "rustig is het echt wel niet... Zal het ooit nog zo worden ?

Dinsdag 17 oktober

Vanmiddag goede vergadering gehad op het instituut ivm nieuw onderzoeksproject rond hervormingen sociale zekerheid. Dat begint goed los te lopen en er kan zeker iets concreet voorgesteld worden naar Antwerpen toe. In ieder geval voel ik dat ik elke dag meer argumenten heb en mij ook beter kan uitdrukken, zoals nu op de vergadering... Zo blijven we maar verdergaan en ik kan niet genoeg dankjewel zeggen voor alles.

Hier in Ecuador begint het woelig te worden. De maatschappij die de stemmen moest tellen is een Braziliaans bedrijf dat

Uit De Brieven Van Inge—wel en wee (3)

niet zo zuiver in mekaar zit heeft er deze middag het bijltje bij neergelegd en verwijderde al zijn computers nadat het opperste kiesgerechtshof deze morgen unilateraal het contract verbroken had omwille van het niet nakomen van beloftes. Zo zitten we hier "zonder officiële actes" en met stemmen die maar voor 70% geteld zijn. Op de radio en televisie hoor je niets anders dan het woord "fraude. Waar zullen we nu weer eindigen? Om op te volgen...

Woensdag 25 oktober

Hier... zoals altijd... bergen werk, niet te overzien, heel druk en onrustig weekend achter de rug, en ik zat er een beetje door... vandaar de stilte... Maar we zijn terug in den draai en "den boer... hij ploegde voort"... (toch wel tijd dat ze daarvan een "vrouwelijke" versie maken van dat spreekwoord)...

Maandag 13 november

't Was een weekend met mooie herinneringen. Vrijdagmorgen herinnerde ik me "Sintemoartensoavond": ik vertelde aan de gastjes hoe we bieten versierden en hoe we rap zongen om nog meer picnicken en snoep te hebben en dat op een keer mijne zak doorscheurde van het gewicht... Ze hebben het allemaal in geuren en kleuren aan de juf verteld... en mochten ook nog het liedje zingen. We hadden het in de auto geoefend (wel tien keer tot we aan school waren en ze konden het goed, alhoewel het echt West-Vlaams accent er toch niet inzit hoor... En ik beloofde om 's avonds pannekoeken te bakken... wat we dan ook om 21.00 deden... An was blij ver-rast en deed mee. 't Was een mooie avond.

Verder is het hier voortdoen en nog maar eens voortdoen: nog twee stressdagen en dan nog twee rustiger dagen op de unief,

en dan mag ik mijn valies maken.

Deze week is er heel veel te doen op de unief. Samen met nog iemand van het instituut ben ik verantwoordelijk voor de systematisatie van twee congressen die doorgaan, allebei met de bedoeling om een voorstel te doen aan de toekomstige president en zijn minister van volksgezondheid ivm de gezondheidspolitiek. Dit wil dus zeggen aanwezig zijn op zo'n 36 uur voorstellingen en debatten en daarna alles samenleggen, ordenen en uitwerken tot een mooi geheel. Was het maar alleen maar dat, 'k zou blij zijn. Ik "mag"- "moet" ook één van die debatten modereren... en dat is mijne wikkkel niet: voor zo'n 200 mensen zorgen dat een discussie in goede banen geleid wordt, inleiding geven en conclusies maken, tijden controleren. Men zegt dat ik dat goed kan maar ik moet toegeven dat ik dat niet met een gerust hart en "van nature" doe. Overmorgen is er "tussendoor" de voorstelling van het boekje dat we schreven over

"onderwijsmethodes om "onderzoek binnen de gezondheidssector" aan te leren"... Daar "mag"- "moet" ik ook weer een kwartier spreken ... deze keer voor zo'n 300 mensen... 'k Zal zo blij zijn als het dinsdagmiddag is... want daarna moet ik niet meer optreden en mag ik meeluisteren en noteren. Nog een beetje geduld en hopelijk goed slapen vannacht en morgennacht en dan is het ergste voorbij.

De voorbije week was ook niet van de poes... want naast de consultaties in Tapori (die hectisch waren omdat de mensen wisten dat ik de volgende veertien dagen er niet zal zijn) was er de zorg voor mijn papieren om naar het congres in Antwerpen te kunnen komen. Daarvoor was ik een ganse dag op de migratiedienst : ik kwam om 7.15 uur 's morgens toe en ik had nummertje 135! , dit alles om "uit" het land te mogen. En nog maar eens daarbovenop was er "hoog bezoek" uit België: Jean Pierre Unger, met wie ik

Uit De Brieven Van Inge—wel en wee (4)

woensdagmiddag en vrijdag "mocht" vergaderen ivm voorbereidingen voor het bezoek aan Antwerpen. Als we het sommige werkuren (verplaatsingen niet inbegrepen) uitrekenen komen we ongeveer aan 50u en dan is er nog 't een en 't ander in het huishouden, lessen opvragen (want het is proefwerkijd hier), mails beantwoorden. Versta wel waarom ik deze week niets meer liet weten?

(en nu een sprong naar 10 december..... want Inge was gedurende negen dagen in België. Het Tropisch Instituut in Antwerpen was er aan uitbreiding van de gebouwen toe. De Universiteit in Quito met haar Instituut voor Volksgezondheid waar Inge nu les geeft en studenten begeleidt is met Antwerpen verbonden door een samenwerkingsakkoord. Eind november ll. werd op internationaal vlak vergaderd rond Volksgezondheid en Tropische geneeskunde. De decaan uit Quito mocht zich laten vergezellen door een tweede persoon....dus maar beroep gedaan op Inge, ook om taalkundige bijstand.... Een verslag over dat congres komt in de volgende Vogel... Tussen haakjes: de twee weekends voor en na het congres waren mooie familie-weekends! Een buitenkansje...graag meegenomen.)

Zondag 10 december

Een echt Sinterklaasweekend was het. Vrijdagavond schoentjes zetten: voor ons (Saulo en ik en An en Tom) een plezante "uitzetavond": we mogen er ook nog eens van genieten hé! 't Was echt mooi: zes schoentjes aan de schoorsteen, want bij An en Tom is er geen schoorsteen, dus kwam sinterklaas bij ons ook voor Jone en Mira. De volgende ochtend "vroeg" opgestaan... zijnde 5.30 uur want "sinterklaas is gekomen"... : gespeeld, gesnoept ...

En om 10.30 ec ht naar Sinterklaas: een mooi feest georganiseerd door mensen van de vroegere ambassade. Sarah was er wel niet zo mee gediend dat de Sint wist dat ze koekjes bakt "zonder bloem" (gebeurd terwijl ik in België was) en Elisa was opgelucht dat hij niet gezegd heeft dat ze een "brombeertje" is...

Lekker gegeten: stoofvlees met frietjes en een wafel met slagroom en aardbeien...: goed de batterijen dus opgeladen en om 16.00 uur nog drie uur les te geven... Daarna thuis nog speculoosdeeg gemaakt want die moet een nachtje "trekken" zodat de kruiden goed tot hun recht komen... Er kwamen vandaag 7 Belgische echtparen elk met minstens twee kinderen om speculoos te bakken. Die is echt goed gelukt en iedereen was goed 'en forme'. We sloten af met een eenvoudige kaasschootel en een slaatje . Nu is alles zo ongeveer opgeruimd. 't Was dus een "anders dan gewoon" weekend, eens bijna zonder werken, of toch alleszins geen "hoofdwerk"... Ik voel dat mijn batterijen weer een stukje opgeladen zijn ... om er morgen weer in te vliegen.

Dinsdag12 december

Wij genieten hier nog na van de speculaas... jammer dat we geen fotootjes getrokken hebben, want 't was echt een leuke bedoening: 13 volwassenen en 17 kinderen rond de keuken- en strijktafel... drie kilo speculaasdeeg aan het omvormen tot mooie koekskes...

Het is er blijkbaar goed in Tapani : de jeugd aan het woord! (één)

Sanne Van Reckem, Ine Accou en Mathieu Cottijn

'Ecuador, 1 jaar later'

De tijd vliegt! Onze reis naar Ecuador zit er ondertussen al iets meer dan een jaar op, toch worden we er nog elke dag aan herinnerd.

Even een samenvatting van onze reis misschien: met z'n drietjes (Ine, Mathieu en ik) brachten we de eerste vier weken door in de Chota-vallei, het gebied waar de Afro-Ecuadoranen wonen. Deze mensen zijn vastbesloten om hun Afrikaanse identiteit opnieuw te doen leven. Ze maken er maskers, dansen de Bomba en spelen voetbal. Ik had bij aankomst niet onmiddellijk het gevoel in Latijns-Amerika te zijn, dit was Afrika! De sfeer daar was volledig anders dan de dagen vooraf in het drukke Quito.

Onze dagindeling in het dorp bestond erin dat we in de voormiddag met de kleinste spelletjes speelden, boekjes lazen en schilderwerkjes en maskers maakten. In de namiddag kwamen de 12 tot 18-jarigen aan de beurt, met hen speelden we wat hardere spelen en we gaven hen Engelse les. We beleefden er echt fantastische momenten, zo zal ik bijvoorbeeld de jeeprit op zondagmiddag samen met nog drie andere Vlaamse vrijwilligers en Nicol (m'n zusje uit het gastgezin) nooit vergeten. Het werd donker, en Marco bleef maar rijden, en wij maar liedjes zingen vanachter in de pick-up, dit waren echt zalige momenten.

Na deze vier weken trokken we met z'n drieën terug naar Quito, om van daaruit onze geplande reis van drie weken te starten. Op dag 1 namen we de bus naar Manta, een kuststad waar we 2 dagen zouden blijven om daarna verder te reizen naar Puerto Lopez. Daar zouden we de walvissen gaan bekijken. 10 uren op een bus door de wouden in Ecuador... In het begin viel het reuze mee, mooi zicht, je weet niet waar eerst gekeken. Maar na enkele uren begint je maag raar te doen, ik ben uren misselijk geweest, waarschijnlijk 10 keren van plaats gewisseld om met mijn hoofd uit het raampje te hangen. Bij aankomst was ik nog nooit zo blij geweest ergens te arriveren. De volgende dag stuurden we een mailtje naar huis om te laten weten dat alles in orde was. Achteraf gezien hadden we dat misschien beter niet gedaan ... Nauwelijks een half uur later werden we op nogal brutale wijze overvallen in een restaurantje. Ine en ik waren alles kwijt, beetje geld, papieren, foto toestel, bankkaart. Gelukkig had Mathieu zijn zakje nog kunnen afnemen. Wat volgde was nogal veel heen en weer getelefoneer naar huis en de Belgische ambassade, kwestie van alles zo snel mogelijk in orde te krijgen om onze trip verder te zetten. Bij 1 van die telefoontjes kregen we te horen dat de pa van Ine toevallig contact had gehad met Inge, die op dit moment in België verbleef. De schrik bij ons zat er goed in, maar Inge zei dat we altijd welkom waren bij haar. We keerden zo snel mogelijk terug naar Quito, waar de ambassade zich bevindt. Wij namen contact op met Inge en enkele dagen later, eens ze terug in Ecuador was, kwam ze ons oppikken in het VIC.

Ik zal het moment nooit vergeten, de angst van de voorbije dagen verdween volledig toen we in hun gezellige huis aankwamen. Ik had nog nooit zo'n gastvrij gezin ontmoet. Inge en Saulo zorgden ervoor dat we toch nog zoveel mogelijk van het land zagen, we gingen naar Mindo, naar warmwaterbaden samen met het ganse gezin, we kregen de kans om een optreden van Jayac te volgen en het hoogtepunt werd onze driedaagse in Tena, het regenwoud! Nog nergens op aarde heb ik zo'n mooie en rustgevende plek gezien als daar. We legden een gans traject af op de rivier, bezochten een openluchtmuseum, een lokale stam en een dierenpark en namen er een frisse duik. Dit was, afgezien van dat ene grote pechmoment, een fantastische reis.

Elke dag herinner ik mij wel op de 1 of andere manier iets van de reis. We namen veel foto's, ik probeer ze niet teveel te bekijken, zodat ik elke keer opnieuw dingen blijf ontdekken. De cd's van Jayac kennen we ondertussen bijna vanbuiten, ook de Afrikaanse muziek die we meekregen speelt nog vaak. Ons kot heeft een 'Ecuador-hoekje' gekregen; foto's, kaartjes, een schaakspel, tapijt, en vele andere dingen doen er ons nog elke dag aan herinneren. Mijn kokos-ring en armbandjes durf ik bijna niet af te doen, ik hoop dat ze dienst doen als geluksbrenger. De keren dat we wensten om met een simpele vingerknip terug te keren zijn ondertussen ontelbaar geworden. 't Was echt afkicken, de eerste maanden na onze thuiskomst. Gelukkig krijgen we elke drie maan-

den de 'vogel van papier' in de bus. De woorden van Inge en van de andere bezoekers zijn telkens leuk om lezen. Ik word er telkens stil van, als ik lees welke tegenslagen zij soms meemaakt en telkens terug vecht. Hoe zij mensen in nood helpt, steunt en dan nog de kracht heeft om haar eigen gezin te runnen. Ik heb echt een mateloze bewondering voor Inge en de rest van haar gezin.

Als afsluiter een oprechte dankjewel en een zalig kerstfeest aan Inge, Saulo en de meisjes!

(Sanne)

Het is er blijkbaar goed in Taponi : de jeugd aan het woord! (twee)

Aagje Pareyn en Sofie Mazereel

'Een heel boeiende, diepmenselijke ervaring'

Wij zijn Aagje Pareyn en Sofie Mazereel en studeren allebei geneeskunde, nu in het 4^e jaar in Leuven. Al sinds ons eerste jaar aan de unief leefde bij ons de idee/wens ooit eens voor een langere periode mee te draaien in een project in Latijns-Amerika. Via via (dankjewel Meneer Koen Degrande!) kwamen we bij Inge terecht. We leerden haar project kennen via informatie op het web en de verhalen van een voorganger, Bert. Dit wakkerde ons enthousiasme alleen maar aan.

We leefden echt toe naar 12 juli 2006, de dag waarop onze droom werkelijkheid werd. We konden het bijna niet geloven...

's Avonds zetten we voet op Ecuadoraanse bodem: Luz en Inge stonden ons op te wachten op de luchthaven. Luz, een dynamische psychologe die ook in Taponi werkt, werd onze mama voor 2 maand en een half.

Zij stelde ons voor aan het enthousiaste Taponi-team: één voor één mensen met de zelfde ingesteldheid en een hart voor de mensen die de meeste hulp nodig hebben. Al snel voelden we ons opgenomen door de dynamische werkploeg en ook in die week babbelden we voor het eerst lang met Inge. Tot dan toe was het contact beperkt gebleven tot e-mails en een vluchtige kennismaking op de luchthaven.

Wat we daar nu allemaal deden, een beetje van alles: we volgden elke voormiddag de con-

sultaties mee bij Inge, Natalia of José Louis; een prachtige ervaring! Hoewel we niet zo heel veel praktische dingen konden doen, intrigeerden vooral de verhalen van de patiënten ons. Nog meer dan hier, moet een huisarts daar ook psycholoog zijn.

De dinsdag- en donderdagnamiddag organiseerden we allerhande activiteiten voor de kinderen uit de buurt. Het ging van zandkleuren, over koekjes bakken, naar haar wassen, tot dansen op K3 en Plop muziek... Het gaf ons een zalig gevoel de kinderen intens te zien opgaan in het spel. Voor velen is spelen niet zo evident, vele kleine kinderen dragen een deel van het huishouden en zorgen voor andere zusjes. Eén keer gingen we met de kids op zondag naar een kinderfilmfestival. Ze verlangden er een hele week naar en waren fier de zondag zelf met het busje naar Quito te rijden. Na het zien van "Kiriku en de wilde dieren" stonden er voor de kinderen (en voor ons ook natuurlijk) lekkere Belgische wafels klaar in het huis van Inge. Ik denk dat de kinderen die dag niet snel zullen vergeten. Toen Aagje en ik 's avonds in ons bed lagen, verscheen spontaan een gelukzalige glimlach op ons gezicht.

De andere namiddagen werkten we aan informatiepakketjes voor in de consultatie. Op een eenvoudige en creatieve manier probeerden we voor ons misschien voor de hand liggende zaken uit te leggen. Enkele van de thema's waren voorlichting, hoge bloeddruk, wondverzorging, vaccinaties, gezonde voeding, babyverzorging... Dikwijls koppelde we het aangename aan het nuttige en gingen we wat werken in het parkje van Pomasqui onder de stralende zon. Nieuwsgierigen kwamen dan ook even een praatje met ons slaan.

Ook probeerden we een "Análisis vertical" te schrijven over een diarree veroorzakende parasiet die heel frequent voorkomt in Ecuador. Daarvoor zochten we heel wat informatie op in Spaanse medische boeken, op internet, gingen we naar het Ministerie van Volksgezondheid, een laboratorium... Een interessant werk (maar helemaal niet zo eenvoudig!) die ons deed inzien dat onze veel te dikke geneeskundige cursus over veel te veel bacteriën en parasieten ook zijn nuttige kant heeft!

In de weekeindes reisden we wat door het Ecuadoraanse landschap en werden we al snel betoverd door de rijkdom aan natuur en cultuur die het land bezit. Natalia bracht ons naar de jungle waar zij gezondheidspromotoren opleidt in een afgelegen comunidad. Prachtig werk! De andere dagen genoten we van de stromende rios, de intens groene omgeving, felle zon en korte hevige regenbuien, slingerende apen, kakkerlakken, een kampvuur waar we " Het is een nacht" van Guus Meeuwis uit volle borst moesten zingen.

Een andere trip ging naar de kusten van de Stille Oceaan waar we kampeerden op een heuvel middenin een authentieke comunidad, bronzeeerden op een reclamestrand met prachtige schelpen, slenterden door dorpjes waar de uitstralende sereniteit ons kippenvel bezorgde, daarmee in schril contrast, Montañita, het mondain golfsurfersoord van Ecuador, de rijkdom die daar zonder scrupules wordt vertoond is een belediging voor de armoede op vele andere plaatsen...

Op onze reisjes raakten we vaak in gesprek met verschillende mensen, door hun verhalen wat aan elkaar te knopen, kregen we voeling met het dagelijkse leven in Ecuador.

Zo lijkt Ecuador wel het aard sparadijs, wat kan je meer wensen, een prachtige omgeving om in te wonen... maar niets is wat het lijkt! Luz en Inge vertelden ons ook over de politieke situatie, het verband met olie en Amerika, de corruptie, de veranderingen die er zouden moeten gebeuren... het geeft je op de één of andere manier een gevoel van machteloosheid.

Maar doorheen die verhalen, leerde ik wel België wat meer te appreciëren, we hebben het hier GOED!

Die 2 maanden en half in Ecuador waren voor ons een heel boeiende, diepmenselijke ervaring die we nooit zullen vergeten! Het werk dat Inge en het hele Taporí-team daar verrichten is schitterend!

(Sofie)

2006 afsluiten met een mooi verslag

(De gemeente Wevelgem heeft via haar fonds voor Ontwikkelingssamenwerking gedurende de voorbije legislatuur vier maal het project Taporì gesteund om het de groep daar op de weg te helpen naar een stuk autofinanciering: zoals u in het eerste nummer van dit jaar kon lezen slaagde men daar in voor 16%. Inge heeft bij de verantwoording van die gelden de stukken uit de boekhouding van Taporì voorgelegd en ook bijliggend tekstje geschreven dat wij dan illustreren met enkele foto's)

Het is fijn jullie te mogen vertellen dat het echt goed gaat in Taporì. Na twee wat minder goede jaren (2003 en 2004) is het project blijkbaar de puberteit ontgroeid en geven we dag na dag blijk van een sterke, overtuigende en gewaardeerde inzet. Elke dag lijkt Taporì wel een gonzende bijenkorf: altijd zijn er mensen, van 's morgens vroeg (7.30 uur) tot 's avonds laat (20.30 uur). Het deelproject "zorg voor kinderen en jongeren met een handicap" groeide verder en sinds september omvat het drie grote luiken: een geïntegreerd kinderdagverblijf waar zeven kinderen met handicap en vijf kinderen zonder handicap, vooral uit kansarme gezinnen, dagelijks opvang en aangepaste revalidatie krijgen, ergotherapie voor de 10 oudsten (met eventueel oog op een beschutte werkplaats) en "geïntegreerd onderwijs" van ongeveer 30 kinderen met lichte handicap die vanuit Taporì begeleid worden in het gewone onderwijs. De diensten logopedie, vroegbegeleiding en kine moeten door de grote vraag en nood van de mensen werken met wachtlijsten. Daarbij wordt altijd voorrang gegeven aan de kinderen met de zwaarste problemen en uit de gezinnen met de grootste socio-economische problemen. Alle andere projecten draaien ook goed verder: de medische consultatie met gemiddeld 320 patiënten per maand, de dienst psychologie, de avondschool en de bibliotheek.

"Last but not least" ook de twee projecten die door de gemeente Wevelgem ondersteund worden.

1. Het project "girasoles" is een vaste waarde geworden in het dorp met een aantal vaste klanten (winkeltes, mensen die aan de scholen en op evenementen versnaperingen verkopen, de school van onze drie oudste kinderen waar Isabel 1 à 2 maal per maand het "tienuurtje" mag verzorgen, en particulieren). Dit jaar werd jullie bijdrage geïnvesteerd in de aankoop van semi-industriële apparaten: een schilmachine, een grote mixer, een afzuigkap, een

molen om de sojabonen te malen, een machine om plasticzakjes te verzegelen, een semi-industrieel kookfornuis en toebehoren en een microgolfoven. Dit is meer dan we dachten te kopen, en dit komt omdat de vormingscursus die Isabel volgde, gesubsidieerd werd door het Stadsbestuur van Quito. De tendens groeit hier immers vanuit bepaalde economische stuurgroepen om kleine, vooral artisanale bedrijfjes te ondersteunen met praktische vorming en verfijning. Isabel volgde twee kookcursussen: "brood en gebak" en "gezonde hapjes". In juli beëindigde ze beide cursussen en we hopen binnenkort hiervan positieve resultaten te zien, zowel wat de omzet van het winkeltje als de globale inkomsten op zich betreft. Tot nog toe kon het project zichzelf financieren, het loon van Isabel inbegrepen, met nu en dan ook een kleine financiële winst voor Taporí.

2. Ook in het recyclageproject waren gelijkaardige plannen gemaakt: investeren in semi-industriële uitrusting en vorming om van het tot nog toe alleen maar gesorteerde papier en karton nieuwe producten te maken en zo de winstmarge te vergroten. Het project kwam heel traag op gang omdat de mensen die zich in eerste instantie aangeboden hadden om de cursus te geven en zo op hun aanwijzingen en op basis van de opgedane kennis de correcte machines en benodigdheden aan te schaffen, na verschillende contacten terugkrabbelden, hoogst waarschijnlijk uit schrik om hun marktaandeel te verliezen. In juni vonden we eindelijk een gemotiveerde leraar en konden we starten met de aankoop van het materiaal (potten, ketels, droogrek, zeven, linnen en gaas voor de ramen, houten meubels, uniforms,...). De cursus zelf, die 740 usd kost en al betaald werd met de derde schijf, zal gedurende zes maanden elke zaterdag zal doorgaan en is eind oktober van start gegaan: 14 vrouwen werden geselecteerd op basis van hun gezinssituatie, doorzettingsvermogen en motivatie. Twee personeelsleden van Taporí, naast Rosita, nemen ook deel aan de cursus. Zij kregen een extra specifieke taak toegewezen, namelijk het waken over het sociale karakter en de bedoeling van het project: een klein artisanal bedrijfje waarin iedereen een specifieke taak toebedeeld krijgt en de winst op een eerlijke manier verdeeld wordt.

Rosita werkte ondertussen hard verder en zoals voorheen bleef ze ondertussen oud papier en karton verzamelen, sorteren en verkopen. Op die manier bleef zij op een waardige manier aan het werk en bleef ze deel uitmaken van de taporíploeg. Zo kon ze blijven bijdragen in het onderhoud van haar grote gezin, dat echt een toonbeeld van geluk, eenvoud en doorzettingsvermogen is.

En de toekomst: De vierde en laatste schijf die we van jullie zouden ontvangen, zou geïnvesteerd worden in de "vorming" van het personeel van beide projecten. Deze vorming zal zich nu echter niet concentreren op inhoudelijke aspecten maar zich nu toespitsen op administratie, boekhouding en verkoop. Dit bleek bij nader overleg onder alle personeelsleden van Taporí de grootste nood te zijn waardoor de duurzaamheid en financiële draagkracht van beide projectjes geconsolideerd zou worden. Mogelijks zullen noch Isabel noch Rosita deze vorming genieten maar zal hiervoor een derde persoon ingeschakeld worden omdat dit om een gans ander aspect van de microprojectjes gaat. De saldos die nog verbleven van de derde schijf zullen enerzijds gebruikt worden om het "sanitair register" (een soort toelating om voeding te mogen produceren en verkopen) te bekomen voor de producten die verkocht worden in Girasoles, - dat geeft ons aanzien biedt en doet ook de vraag naar onze producten verhogen -, en anderzijds besteed worden aan kleine onvoorziene uitgaven in de vormingscursus die pas van start ging.

Ook deze keer wil ik u allen en alle mensen van de gemeente Wevelgem van ganser harte danken voor alle steun en vertrouwen die we de voorbije jaren en nog steeds mogen ontvangen. Rosita en Isabel vroegen me heel speciaal hun dank en groeten aan jullie over te brengen, wat ik gaarne doe.

Inge

Opstart van het kinderdagverblijf

(De provincie West-Vlaanderen gaf dan een duwke voor de opstart van het kinderdagverblijf: ook hier gelukkige kindjes en begeleiders op de foto

Uit een 'Dankwoordje van Inge aan de mensen van Moorsele naar aanleiding van het Missiefest, eind oktober 2006)

Het nieuws uit Moorsele 'vliegt' regelmatig de oceaan over....via alle mogelijke wegen: de wereld is klein geworden en zo komt ook verslag over het missiefest bij mij in Ecuador terecht....

Ik ben hier al 14 jaar in Tapori aan de slag: druk, drukker, allerdrukst....

Op 1 september laatsleden konden we hier een kinderdagverblijf opstarten: plaats voor zes kindjes met mentalen en/of motorische handicap en zes kindjes uit kansarme gezinnen. Het is een verrijking binnen ons werk Tapori en wat soelaas voor vierdewereldmensen in Pomasqui. Zo moet het! Ik ben blij te horen dat Moorsele ons werk blijft steunen. Een mooi missiefest was het, naar ik hoor: dank daarvoor!

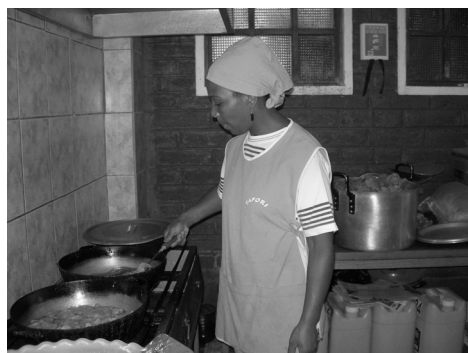
Naast mijn werk binnen Tapori probeer ik nu ook in de Universiteit in Quito via lessen en begeleiding van studenten volksgezondheid de openbare gezondheidszorg op te trekken naar meer 'globale, sociale aandacht voor de hulpbehoevenden': meestal gaat het bij ons mensen over heel wat éér dan pijn, een wonde, een breuk...In Tapori leerde ik dat bijna altijd de hopeloosheid, de hulpeloosheid moet aangepakt worden. Ons Centro de Salud (Gezondheidscentrum) is een Centro de Salud Integral geworden....een geheelomvattende gezondheidszorg en dat kinderdagverblijf is er een voorbeeld van.

Kinderen met beperkingen, die vroeger nooit buitenshuis kwamen, proberen we nu te integreren binnen de maatschappij. Het is een kleine stap, maar een heel belangrijke stap. Via die weg willen we ook de overheid op haar verantwoordelijkheid wijzen. Op 17 oktober was het 'Werelddag tegen de armoede', 'Dia contra la pobreza' en we hebben geprobeerd weer stapjes te zetten om er een beetje verder te geraken.

Het waren kleine stapjes met de moeders, kleine stapjes met de kinderen, kleine stapjes met de vaders, kleine stapjes met de jongeren, stapjes van vriendschap en samenhang. En we hebben gezongen, gedanst en pannenkoeken gegeten: 't was een mooie dag.

En op missiezondag heb ik van ver aangevoeld dat jullie meestappen.

Heel hartelijk dank hiervoor!

✓ *ogel van papier*

Vragen of opmerkingen bij

De ouders van Inge:
Etienne en Brigitte Debrouwere-Allegaert
Olmenlaan 30
8560 Moorsele

Telefoon&fax: (056) 41 43 68
E-mail: edebrall@skynet.be

HOE INGE CONTACTEREN ?

BRIEVEN/ZENDINGEN
NIET meer via de Belgische ambassade ,
Maar rechtstreeks aan het thuisadres:

Inge Debrouwere/Saulo Diaz
Calle 11 febrero y Espejo s.n.
Zambiza
Quito
Ecuador

Telefoon/Fax/Email
Tel en Fax 00 59 32 288 62 29
Email: debringe@ecnet.ec

Websites:
<http://www.ecuador.org/news.htm>

Wie de vogel op het net wil terugvinden kan hem enkele weken lang downloaden van het net op

<http://users.telenet.be/koen.vaneygen1/vogel/2006jg12nr4.pdf>
pdf formaat (Acrobat reader nodig)

FINANCIËLE STEUN

Met fiscaal attest
(vanaf 30,00 €, verspreid over één of meer giften in hetzelfde jaar) :

000-0718676-03

Kontinenten
Doorniksesteenweg 149
8500 Kortrijk

Vermelding: Inge Debrouwere Ecuador
(Kontinenten is het administratief centrum voor missiewerking in het bisdom Brugge en vraagt sinds jan. 2005 voor administratieve regeling 2% van het gestorte bedrag. De overige 98% van uw bijdrage gaat rechtstreeks naar Inges werk.)

Zonder fiscaal attest :
083-2520839-06
Inge Debrouwere
Moorsele
Vermelding: Project Tapori

